

Edward L. Szczerbinski, Lodz, 1926.

Ik zag 'mijn blondje' even, heel kort in het tumult van de bevrijding. Overal uitbundig feestende mensen en daar stond ze. En ik wist het, ik wist het zeker: 'dát is ze!' Maar de colonne stopte niet en ik was haar alweer kwijt. Toch, het moest zo zijn. Want weken later op een bevrijdingsfeest liepen we in elkaars armen. En nu dan zijn we 60 jaar verliefd.

Er was voor mij geen reden om naar Polen terug te willen. Ik had daar geen familie en ik was mijn leven onder de communisten niet zeker. Mijn vrouw zorgde voor een arbeidsvergunning en ik kon aan de slag. Het chocolaatjes gemaakt, marine schroeven geslepen en autobanden gemaakt. Ik werk heel precies, ik heb altijd goed werk kunnen vinden.

In Polen ontstond de armoede. In de kindertehuizen en bejaardenhuizen heersten schrijnende toestanden. Met de stichting Polen zamelden we elk jaar 1200 pakketten in met speelgoed, kleding en levensmiddelen. Ons huis stond tjokvol dozen, alle uren van de dag beantwoorden we brieven en repareerden we het ingezamelde speelgoed

Ik heb snel Nederlands geleerd met boekjes van de lagere school, en ook nog Engels en Frans van de Mulo. Ik ben dichter en ik wilde het Nederlands begrijpen. De grammatica en het gevoel.

En een gedachte bouwde ik al een huisje voor ons, chérie, lieveling
Maar eerst moet ik nog iets doen, nog maar één ding
Een einde maken aan de oorlog
Het geweld en bedrog
Dan kunnen wij in ons tuintje genieten onder de zonnestralen
En 's nachts in de maneschijn als in een droom door ons geluk dwalen